

τὸ ἀνοιγμένο λουλούδι τοῦ λέχου·
ἔτοιμος νὰ κόψω
γιὰ τὴν καρδιά μου τὸ λουλούδι σου.

Νά, κοίτα με,
εἶμαι τὸ ταίρι σου.
—Λίγο, λίγο νὰ περιμένουμε,
τὰ σύννεφα δείχνουν γαλήνη.

(Χαδάει)

8

Νωρίς ξυπνῶ
στὸ γαλανὸ πρωί.
Ἡ ἀγάπη μου σηκώθηκε πρὶν ἀπὸ μένα,
ἦρθε σὲ μένα τρέχοντας στὸ ξιμπα τῆς Αὐγῆς.

Ἀπάνω στὰ βουνὰ Παπάγχο
τὸ θήραμα τὸ ἔτοιμοθάνατο
μὲ τῆς ἀγάπης μου τὰ μάτια μὲ κοιτάζει.

(Ἰνδιάνοι, Παπάγχο)

9

Φέρε μου λίγο νερό, Σύλδι,
φέρε μου λίγο νερό, τώρα,
φέρε μου λίγο νερό, Σύλδι,
κάθε λίγο πού καὶ πού.

Δὲ μὲ βλέπεις πού ῥχομαι,
δὲ μὲ βλέπεις τώρα,
δὲ μὲ βλέπεις πού ῥχομαι
κάθε λίγο πού καὶ πού;

Φέρε μου λίγο νερό, Σύλδι,
φέρε μου λίγο νερό τώρα,
φέρε μου λίγο νερό, Σύλδι,
κάθε λίγο πού καὶ πού.

Δὲ μ' ἀκοῦς πού ῥχομαι,
δὲ μ' ἀκοῦς, τώρα,
δὲ μ' ἀκοῦς πού ῥχομαι
κάθε λίγο πού καὶ πού;

Φέρε μου λίγο νερό, Σύλδι,
φέρε μου λίγο νερό τώρα,
φέρε μου λίγο νερό, Σύλδι,
κάθε λίγο πού καὶ πού.

Θέ μου, θέ μου, Σύλδι,
θέ μου, θέ μου, τώρα,
θέ μου, θέμου, Σύλδι,
κάθε λίγο πού καὶ πού.

(Νέγροι)

10

Κάτου στὸν κάμπο, κάτου στὴν Ἐλασσόνα,
ποτίζει ὁ Γιάγγος, ποτίζει κι ἡ Παγώνα.

ΥΔΡΙΑ

T. S. ELLIOT

M A P I N A

quis his locus, quae regio, quae mundi plaga

Τί θάλασσες τί ἀκτὲς τί γκρίζα βράχια καὶ τί νησιά
Τί νερό νὰ πλαταγίζει στὴν πλώρη
Κι ἄρωμα πεύκου κι ἡ τοίχλα νὰ τραγουδαί μέσ' ἀπ' τὴν
(ὀμίχλη)

Τί εἰκόνες γυρνοῦν
Ὡ κόρη μου

Κεῖνοι πού ὀξύνουν τὸ δόντι τοῦ σκύλου, σημαίνοντας
Θάνατο
Κεῖνοι πού λάμπουν μὲ τὴ δόξα τοῦ κολυδριοῦ, σημαί-
(νοντας)

Θάνατο
Κεῖνοι πού κάθονται στὴ στάση ἱκανοποίησης, σημαίνοντας
Θάνατο
Κεῖνοι πού ὑποφέρουν τὴν ἔκσταση τῶν ζώων, σημαίνοντας
Θάνατο

Εἶναι γινωμένοι ἐπουσιώδεις, λιγοστεμένοι ἀπὸ ἕναν ἄνεμο,
Μιά ἀνάσα πεύκου, κι ἡ ὀμίχλη πού τραγουδαί στὰ δάση
'Απ' αὐτὴ τὴ χάρη στὸν τόπο τῆς ἀναλυμένη

Τί εἶναι αὐτὸ τὸ πρόσωπο πιδό λίγο καθαρὸ καὶ καθαρότερο
'Ο σφυγμὸς στὸ βραχίονα, πιδό λίγο δυνατὸς καὶ δυνατό-
(τερος—
Δοσμένα ἢ δανεισμένα; πιδό μακρινὰ ἀπὸ ἄστρα καὶ πιδό
(κοντινὰ ἀπ' τὸ μάτι

Ψιθυροὶ καὶ μικρὸ γέλιο ἀνάμεσα σὲ φύλλα καὶ διαστι-
(κὰ πόδια
Κάτω ἀπ' τὸν ὕπνο, ὅπου ὅλα τὰ νερὰ ἀπαντιῶνται

Πρόδολος ραγισμένος ἀπ' τὸν πάγο καὶ βαφὴ ραγισμένη
(ἀπ' τὸν καύσωνα.

'Εγὼ τὸ 'κανα αὐτὸ, ἔχω ξεχάσει
Καὶ θυμᾶμαι.

Τὰ ξάρτια ἀδύναμα καὶ τὰ πανιά φθαρμένα
'Ανάμεσα σ' ἕνα 'Ιούνη κι ἕνα ἄλλο Σεπτέμβρη.
'Εκανα αὐτὸ τὸ ἀνήξερο, μισοσύνειδο, ἄγνωστο, δικό μου.
Τὸ πιστρώφι τῶν μαδεριῶν μπάζει, οἱ ἄρμολοι θέλουν καλα-
(φάτισμα.

Αὐτὸ τὸ σχῆμα, αὐτὸ τὸ πρόσωπο, αὐτὴ ἡ ζωὴ
Ποῦ ζεῖ γιὰ νὰ ζεῖ σ' ἕνα κόσμο καιροῦ πέρα ἀπὸ μένα ὅς
Παραιτηθῶ ἀπ' τὴ ζωὴ μου γι' αὐτὴ τὴ ζωὴ, ἀπ' τὸ λόγο
(μου γιὰ κεῖνο τὸ ἀνείπωτο,
Τὸ ξυπνημένο, μ' ἀνοιγμένα χεῖλη, τὴν ἐλπίδα, τὰ νὰ
(καράδια.

Τί θάλασσες τί ἀκτὲς τί γρανιτένια νησιά πρὸς τὰ δοκὰ-
(κάρια μου

Καὶ φωνὴ τῆς τοίχλας μέσ' ἀπ' τὴν ὀμίχλη
Κόρη μου.

Μετάφρ. ΣΩΚΡ. Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

Στοίχημα δάζουν ὁ Γιάγγος κι ἡ Παγώνα,
ποιὸς θὰ διψάσει, προτοῦ νὰ ῥθεῖ τὸ γιόμα.
Διψάει ἡ Παγώνα, προτοῦ νὰ ῥθεῖ τὸ γιόμα:
Νερό, ὁρὲ Γιάγγος,
γιατὶ θὰ πεθάνω!

Μετάφρ. Σωκρ. Α. Σκαρτσῆς